

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

JAMES DEBEVEC, Editor

Henderson 6628

Cleveland, Ohio

6117 St. Clair Ave.

Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti četrt leta \$2.25
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months,
\$2.00 for 3 months
Single copies 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

88

No. 69 Tue., March 23, 1943

Kolobocija z davki

Po dveh mesecih raziskovanja v odseku poslanske zbornice za dajatve, ki naj bi našel najpripravnijo pot v kontroverzi za način plačevanja davkov, je prišel odsek na dan z načrtom, kateremu bi se smejal vsak otrok, če bi ne bila stvar tako resna.

Odsek, kot vemo, priporoča, naj bi plačevali letos, od 1. julija naprej, lanske davke od letošnjega zasluzka in sicer naj bi vlada vzela delavcu iz njegovega tedenskega zasluzka 20%. Poleg tega je odsek milostno dovolil, da sme vsak davkoplačevalec poleg lanskih, plačevati tudi na račun letošnjih davkov.

Ves načrt za plačevanje davkov je tako kompliciran, da bo malokdo vedel, kaj bo koncem konca plačeval: ali lanske, ali letošnje davke.

Najsi je fakt, da se vsa dežela strinja s takozvanim Rumlovim načrtom, po katerem bi sproti plačevali iz sedanjih zasluzkov za letošnje davke, da bi torej na lanske popolnoma pozabili, pa modrim postavodajalcem v Washingtonu to ne more v glavo. Saj bi bil menda smrtni greh, ako bi kar tako na lepem pozabili na davke enega celega leta.

Preprostemu človeku, ki ni nikdar študiral postav, ki ve samo to, da davke je treba plačati, pa ne gre v glavo. V čem je razlika, ako plačamo letošnje ali lanske davke, dokler pride denar v federalno blagajno. Ako dobi vlada moj dolar, kaj je razlika, če ga zapiše vlada na račun letošnjih, ali lanskih davkov? Dolar je dolar, pa naj ga plačam na tekoči ali na lanski račun.

Pri tem bi bila pa valdna blagajna gotovo na dobičku, ako bi plačevali letošnje davke sproti. Vlada bi od letošnjega zasluzka gotovo dobila denar, če ga bo pa dobila drugo leto od letošnjega zasluzka (ako plačujemo davke po sedanjem sistemu), je pa vprašanje, ker niti jaz niti vlada ne veva, če bom drugo leto v stanu plačati davke.

Vzemimo za zgled tole. Letos delam in dobro zaslužim, torej bi lahko plačal davke od zasluzka vsak teden. Pa naj se zgodi tje proti koncu leta, da bo vojne konec, vojna industrija bo zaprla vrata in jaz bom brez dela. Pa bo prišla vlada in zahtevala, naj pri vsem tem, da nimam dela in ne zaslužka, plačam še davke za leto. Koliko nas bo, ki si ne bomo prihranili ničesar, kako bomo potem še plačali davke za eno leto nazaj?

Ako bo kongres sprejel Rumlov načrt, bi plačal davke vsak, ki dela, sproti. Prišel bi konec leta in naši davki bi bili plačani, mi in vlada bi bili brez skrbi. Kakor je pa sistem zdaj, ko plačujemo za nazaj, skrbi nas in vlado, kako bomo plačali davke za lansko leto.

Pa gredo modri očanci v poslanskem odseku in ponudijo davkoplačevalcu priliko, da vsak lahko plača poleg lanskih tudi letošnje davke. Kdo bo mogel vzpričo te draginje, vzpričo kampanj za nakup vojnih bondov in druge dajatve, plačati davke za dve leti obenem? Da, so taki, ki bočjo to lahko storili in to so korporacije, ki služijo lepe denarce z vojnimi naročili in naročila pa plačujejo davkoplačevalci. Navaden delavec ne bo nikdar v stanu plačati davke za dve leti skupaj.

In kdor plača obenem z lanskimi tudi letošnje davke, dobi 6% popusta. In ker bodo mogle to storiti samo bogate korporacije, bodo zopet one, ki bodo dobile lep popust. Tj pa, delavec, boš plačal polno vsoto pa najsibo s zadnjim nikljem.

TO IN ONO

Gotovi partizanski časopisi hite na vsa usta trobiti v svet, da je general Mihajlovič izdajalec naroda in kaj še vse. Seveda, vse te cvetke priletavajo iz Moskve. Kar se nam čudno zdi je to, da hočejo taki odlični ljudje, kot je ameriški general Eisenhower, francoska generala De Gaulle in Giraud, še vedno imeti kaj opravka z "izdajalcem." Visoki komisar francoske Afrike je komaj zadnji teden dajal duška velikem spoštovanju, ki ga goji do Mihajloviča.

Slovenski partizani v Ameriki pa morda še ne vedo, da so imeli vodje partizanov že en teden sestanek z Dražo Mihajlovičem in da je Mihajlovič že odstranil nekaj svojih četnikov, ki so vzeli podkupnino od Italijanov v Dalmaciji. Če je bilo med Mihajlovičevimi četniki par izdajalcev, to še ne pomeni, da je tudi on izdajalec. Izdajalci se dobe tudi pri najbolj čednostnem narodu. Ali je pa potem ves narod umazan?

Tisti, ki hite tako vneto metati kamenja v Mihajloviča, so največji grobokopi sloge med jugoslovanskimi narodi. Vedite, da bratje Srbi ne bodo nikdar zatajili svojega legendarnega junaka. Zato, ne blatimo njih mož, ako hočemo delati z njimi skupaj za Jugoslavijo.

Zdaj, ko se čuti vedno večje pomanjkanje žganja, dobiva vino večjo besedo. Pa tudi vina ne bo na preostajanje, ker morajo vinarne gledati, da bodo imele zalogo do prihodnje letine. Zaloge vina niso posebno velike, ob tem času. Vzrok za to je dvojen, 1) ker lanska letina ni bila posebno dobra in 2) ker zahteva armada zase posušeno grozdje, to je — rozine.

BESEDA IZ NARODA**Nad 30 let v službi Strica Sama**

Louis Andolšek

Naj nam bo dovoljeno danes posvetiti nekaj prostora enemu naših pionirjev, Louis Andolšku, ki zasluži še posebej našo pozornost radi tega, ker je menda edini ameriški Slovenec, ki ima že nad 30 let federalne službe pri naselniškem uradu.

Louis Andolšek je sin Ribniške doline. Rojen je bil v kotlini med Velikimi Laščami in Ribnico, v Poljanah. V to objubljeno deželo se je izselil leta 1902.

Njegovo prvo delo je bilo nekaj mesecev v minnesotskih rudnikih. Na pomlad leta 1903 jo je primahal v Cleveland, kjer je bil zaposlen nekaj časa pri American Steel & Wire Co.

Kmalu zatem jo je pa naš Lojze odkuril v New York za namenom, da se poda v ljubljeno domovino. Kako ne, saj je imel v žepu ogromno bogastvo \$200. Na Poljanah bi s tem dolarji že lahko precej rotopali.

Kot menda vsak tiste čase, ki je potoval skozi New York, se je tudi Mr. Andolšek ustavil pri Sakserju. "Ata" Sakser so mu ponudili službo upravnika pri Glasu Naroda s sijajno tedensko plačo \$9.00 in stara domovina se je zopet obrisala pod nosom za enega svojih sinov. Mr. Andolšek je ostal v New Yorku.

Pri Sakserju so Andolškove zmožnosti čislali in tekem desetih let pridnega dela se je pripokal do čina pomožnega blagajnika.

Leta 1907 je bil poslan v Cleveland na Sakserjevo podružnico in naši starejši Clevelandčani se gotovo še spominjajo prijaznega Mr. Andolška.

Leta 1913 se mu je pa ponudila lepa prilika pri ameriškem naselniškem uradu kot tolmač za nemški jezik in za jugoslovanska harenčja. Služba je bila začasna, toda po par mesecih je prestal izpit pri civilni komisiji in bil stalno nameščen pri Stricu Samu, kateremu od tedaj tudi zvesto služi. Letos v poletju bi bil upravičen stopiti v pokoj, toda kot pravi, bo ostal pri "stricu" do konca vojne, ker primanjkuje sposobnih ljudi.

Andolškovi imajo svojo prijazno domacijo v Ridgewood pri New Yorku, kjer Lojze ob prostem času pridno obdeluje svojega pol akra zemlje. Kot zvest sin slovenskega kmeta pridela vsako leto za domačo potrebo fižola, graha, kumare in podobno.

Andolškova družina sestoji iz 5 oseb: očeta in mater, dveh sinov in hčerke. Sin Charles je bil poklican nedavno kot poročnik k letalcem, Bill pa tudi vsak dan pričakuje poziva. Hčerka Lillian ima pa dobro službo v New Yorku.

Vseh teh 30 let je ostal Mr. Andolšek naklonjen našemu listu. Pred leti je tudi večkrat napisal kako zanimivo črtico za naš list, zlasti za božične in velikonočne številke, katere so naši naročniki zelo radi čit-

tali. Zadnja leta je pa tako obložen z delom, kot pravi, da mu je dopisovanje absolutno nemogoče. Obljubil nam pa je, da bo potem kaj več pisal, kadar bo šel v zaslužni pokoj. Gradiva za pisanje ima na koše, same zanimivosti iz domačega slovenskega življenja. Upamo, da bo naš Lojze držal svojo obljubo.

Našemu pionirju kliče uredništvo: še mnogo let zdravja in sreče! Naj bi po tolikih letih napore službe na večer svoje življenja udobno užival s dovega svojega dela v krogu svoje ljube družinice. Bog Vas živi, dragi prijatelj! J.D.

Moja resignacija tajništva SANS-a

Javnost naj mi oprost, da še le danes odgovarjam odboru SANSa na njegovo izjavo glede moje resignacije. Nisem mogel preje.

Zahvaljujem se odboru za zaupanje, da resignacije ni sprejel.

Vendar pa sem v svoji javni in pismeni resignaciji jasno in odločno povedal, da je resignacija nepreklicna.

Razlogi, ki so me primorali do tega neljubega koraka so taki, da sem se čutil narodu in sebi dolžnega to storiti. Nekaj razlogov sem povedal javnosti, še več sem jih povedal odboru pri tisti seji že dopoldne v svojem tajniškem poročilu. So pa še drugi. Moj namen je bil in je umakniti se mirno in brez kakih polemik in tiho, ker so časi preneseni za to in je drugače dela dovolj. Morda bo prihodnost sama prinesla priliko, da se o njih govori več. Danes ne.

Smelo trdim, da med izvoljenimi odborniki ni nihče drugi sprejel svoje izvolitve s tako odločno voljo žrtvovati se za narod do skrajnosti. Kako sem si jaz zamišljal vse to delo, zlasti tajnikovo, sem jasno povedal v svojih pred-kongresnih in kongresnih člankih. Ko so se toraj razmere razvile drugače in so se zgodile stvari nepredvidene, sem pa začutil v sebi dolžnost narediti, kar sem naredil. Danes smo posamezniki nič. Vojna je, žrtve padajo krvave in moralne in vsi moramo biti pripravljeni na najhujše in na vse žrtve, naj bodo take ali take, da jih prinesemo, pa ne vem, kako so težke in neprijetne. Tudi sem priporočal slogo in radi sloge odstopam.

Zato prosim odbor in javnost, da resignacija velja, pa pojdite vsi mirno preko tega naprej. Vsem pa želim obilo uspeha.

Rev. K. Zakrajšek

"Vrnitev" v Euclidu

Pomlad se je že vrnila v deželo, neslišno, kakor vsakikrat, ko kmalu drevje zelenelo, kod davno že, oh — veš takrat, ko srečni so nam bili dnevi, ni sreče zmanjkalo nikdar, ker nihče izmed nas poznal ni, da ima svet toliko prevar...

Ni zadosti, da človek vedno dela in služi denar, treba mu je tudi razvedrila. Veselice in zabave so sedaj, v teh časih, bolj redke in še tiste so bolj malo obiskane. Vsak se izgovarja, da je preveč zaposlen in da zato ne more priti na zabavo itd.

Toda par ur dobre zabave pa nikomur ne škoduje, še koristi mu. Zato pa je priporočljivo, da se vsak človek večasih tudi malo razvedri in razvedri. V ta namen pa nam bo krožek št. 3 Progressivnih Slovencev v Euclidu podal lepo dramo v treh dejanjih pod imenom "Vrni-

tev" in sicer v nedeljo 28. marca ob 4:30 popoldne v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave. v Euclidu.

Vstopnina k igri in večerni zabavi je 50 centov, samo za večerno zabavo je pa 40 centov. Poleg igre, bo pa tudi pevski zbor Slovan zapel par naših lepših slovenskih pesmic in po igri pa nas bo zabaval Strukel orkester. Naše izvrstne kuharice pa bodo skrbele in nam pripravile okusno večerjo in tudi dobre sendviče. Natakariji bodo pa tudi postregli z vsem, kar spada na baro.

Igra je zelo pomembna in je povzeta iz doživljajev, ko so se fantje in možje vračali iz prve svetovne vojne. Vloge so v rokah naših najboljših igralcev. Ne bom vam naštevala imen istih, kdor hoče vedeti, kar naj pride v nedeljo popoldne v Slovenski društveni dom na Recher Ave., pa se bo sam prepričal, da bo res tako. Napolnimo dvorano do zadnjega kotička, kajti s tem bomo igralcem najboljše plačali za ves njih trud. Vabim vse Progressivne Slovence in njih krožke, kakor tudi sploh vse naše cenjene prijatelje in prijateljice, da pridete v nedeljo k nam v vas. Kdor bo videl to igro, mu gotovo ne bo žal, ker je resnično nekaj lepega in pomembnega.

Torej na svidenje v nedeljo 28. marca ob pol petih popoldne v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave. v Euclidu.

Frances Gorjanc, preds.

Slovenska sekcija št. 2 JPO

O delovanju in potrebi te človekoljubne ustanove je bilo že toliko pisano, da človek že skoro ne ve, kaj naj bi napisal, da bi med našim narodom res vzbudilo zanimanje. Dan za dnem čitamo poročila v časopisih, kako strašno je trpljenje našega nesrečnega naroda doma v stari domovini. Že samo to, bi človek mislil, da bo zbudilo zanimanje za podporo tem nesrečnejem vsaj med skupinami, če se že posamezniki ne zganjejo.

Za vzgled bi nam morali biti Grki, Kitajci in drugi, ki so za dovoljno podporo svojem zbrali že naravnost ogromne vsote. Prav tako bi morali tudi mi vedeti, da bo naša stara domovina po tej vojni nujno potrebovala pomoč. In kje pa naj jo dobi, če ne ravno od nas, ki smo njeni sinovi in hčere. Nujno potrebno pa je, da se zanimamo za zbiranje denarnih prispevkov za to pomoč sedaj, da bomo imeli nekaj pripravljene, ko bo prišel čas, da se bo lahko poslalo vsem našim sestradanim in raztrganim bratom in sestram, ki bodo še preživeli to vojno.

Collinwoodsko okrožje kaj pridno giblje, kakor razvidno iz poročil tajnika. Je pa že tako, da nekdo mora biti, da vedno drega in vabi ljudi na sodelovanje. Tudi na St. Clairju imamo podružnico, ki nosi št. 2 JPO-SS. Na zadnji seji se je bilo pokazalo precej lepo število društvenih zastopnikov, vendar pa je še precej društev, ki se na povabilo za sodelovanje še niso odzvala. Zato pa danes ponovno apeliram na vse zastopnike, ki ste bili pri svojih društvih izvoljeni, da se gotovo udeležite seje te podružnice, ki se bo vršila 26. marca ob osmih v sobi št. 2 novo poslovanje SND na St. Clairju.

Posebna prošnja pa naj velja tistim društvom, ki do sedaj še nimate svojega zastopnika pri tem človekoljubnem delu. Od takega društva naj bi se vsaj kateri izmed društvinskih odbornikov udeležil seje, da bi potem pri svojem društvu poročal o delovanju in načrtih za bodoče delo. Odbor te podružnice, ki je bil izvoljen na januarjski seji, je prav pripravljen na delu, da pripravi lep prireditveni program na cvetno nedeljo v avditoriju Slovenskega

narodnega doma. To bo dan druge obletnice vpada nemških in italijanskih barbarov v našo lepo Slovenijo odnosno Jugoslavijo. Ta nedelja je najprimernejši dan, da tudi naše misli pohite med našo trpečo slovensko rajo tam doma.

Na tem programu bodo sodelovala naša kulturna društva in posamezniki, ki so se že velikodušno odzvali vabilu odbora za sodelovanje. Na vse naše rojake iz okolice St. Clair Ave. in tudi od drugod pa že danes apeliram, da sežete po vstopnicah, ko vam jih bodo ponudili zastopniki, ki delujejo pri tej ustanovi. Tisto malo vsoto bo v sedanjih časih lahko vsak utrpel, kar se mu gotovo ne bo dosti poznalo, a pomagal pa bo do zaželjenega cilja.

Ali si sploh morete predstavljati veselje naših trpinov tam doma, ko bodo izvedeli, da jih bratje in sestre na tujem nišo pozabili, ko bodo vedeli, da smo v času njih največjega trpljenja mi tukaj mislili nanje, zbirali denarna sredstva v pomoč njim, ki jim je sovražnik pobral vse in pustil le golo življenje. Koliko solza veselja in hvalečnosti se bo potočilo po uvelih licah naših trpinov, ko se jim bo ponudilo košček kruha, katerega jim bomo poslali ameriški Slovenci.

Bratje in sestre, na delo sedaj, dokler je čas in da bomo pripravljene, ko bomo zaslili obupni klic nesrečne domovine — na pomoč! Danes pač ne moremo reči, da nimamo, da ni zaslužka itd. Pač pa moramo priznati, da kljub dajatvam na desno in levo, živimo v pravem rajju, če pomislimo na sužensko življenje naših v stari domovini. Zato pa naj veljajo naslednje besede sedaj bolj kot so sploh kdaj v naši zgodovini: "Mal položi dar domu na oltar!"

Pridite v petek večer ita sejo, da bomo mogli urediti vse potrebno za naš program na cvetno nedeljo.

Mesec marec je po našem predsedniku Rooseveltu posvečen kampanji prispevkov za Rdeči križ, zato pa tudi naša agitacija za JPO-SS v tem času bolj počiva, da se more narod odzvati klicu predsednika Rooseveltu. Ogromno človečansko delo, ki ga vrši Rdeči križ, je vsem znano in zato pa je tudi naša sveta dolžnost, da tudi v tej kampanji prispevamo, kar največ moremo. Naj bi ne bilo med nami rojaka, ki bi se ne odzval temu klicu. Kjer je sila najhujša in pomoč nujno potrebna, tam je že Rdeči križ na delu in ne vpraša po narodnosti, veri, ali državljanjski pripadnosti. Svojo pomoč nudi po vsem svetu. Bratje in sestre — na pomoč!

Frank A. Turek, tajnik podr. št. 2 JPO-SS.

Vprašanje delavskih moči

Švicarski list Arbeiter-Zeitung prinaša v svoji številki od 31. decembra članek o delavskem vprašanju na Balkanu.

Na Hrvaškem se ceni število poljedelskih delavcev in dni-radarjev na 80,000, onokvalificiranih delavcev na 25,000 in rudarjev na 60,000.

V Nemčiji je zdaj zaposlenih približno 120,000 hrvaških delavcev. V zadnjem času so nasilnim potom poslali tja zopet 50,000 delavcev. Življenjski pogoji delavcev na Hrvaškem so zelo težki. Plače so precej različne. Poljedelski delavci zaslužijo na dan od 45 do 90 kun, zidarji dobivajo po 30 dinarjev s hrano, rudarji od 70 do 120 kun, a industrijski delavci od 25 do 70 kun. Na leto ima vsak delavec približno 220 delavnih dni.

večinoma ustanovili skrajne hlinje, za katere odtegnili lavcem gotove zneske od Socialnih ustanov sploh. Ven na papirju — zavajajo je tako visoka, da je delavci morejo plačevati. Svobolitični delovanja je na in le pristanišeni in najvec v komunističnem sl.

Članek piše tudi o delavcev v Srbiji, ki je v jase. 350,000 Srbov se dno nahaja v vojnem mestili v svoji industriji bili sami, nimajo delavnih prav in tudi niso zirani. Plače niso niti v razmerju s cenami, ne ustanove, ki so pred vojno, so ukinjene, ci, ki delajo v Nemčiji, v poljedelstvu, bodisi v industriji, pošiljajo svojih prihrankov, tem ko pošiljajo daniški oženjeni delavci domov po 250 mark, oženjeni po 125 mark, in francoski po 160 mark, iznosijo te srbske in hrvaške delavci 100, oziroma 80 mark sec.

Ljudje bivajo v

O Diogenu je znano, vel v kadi. A da živi mesto v lončehin cevela, da že k judovitosim be. V Medeninu, to ni notunizijem mestu, kjer sonce podnevi no pože in kjer ponobena kuriva zoper mraz, si puščavski narejajo dolge cevi iz lončevine, ki ležijo na ga vrh druge v več svetlobni predeli, ki najvišjega nadstropja omogačajo ljudem, rejo pregibati v notranji. V tem mestu iz bilo poznano že Rimlji vi krog 5,000 prebivalcev v večnem boju z manjkamjem vode, si pmladaški dež le lo odvišne vode. Ta edinem vodnjaku tega mesta na robu skrajnih skih možnosti.

Dva lovca sta se s teri bo povedal delavci. Prvi pripoveduje: "Poznal sem nekoga, ja, ki je bil strelec, ni bilo para. Kadar njegova žena prezore nje, jih je vzel hlapec streho in jih spuštal drugo na tla. Spodnji farmer s puško v roki češnjo tako lepo pogostno tako lepo pogostno izstrelil iz njih množice je ženi prihranil mnogo." "Res, dober strelec ni drugi, ampak ni znal še boljsega. Saj ni lovca, ki ni nikdar dežnika. Kadar je kam, je vzel puško in ževno kapljico koga del, da ni nobena noga." "Ne rečem, da ni strelec, pa jaz vem, da ga boljsega. Saj mi ni, ampak kar je res. Cez Kramarjevo ga ni strelca. Kadar Pennsilvanijo na svoji godi na tako daljavo rabiti krogle, ki so v cene." "Zakaj pa take krogle? "Zato, ker bi se predno bi prišel Frank, tako daleč jo ustrelil, močna krogla pa mora vira."

ZALOST IN VESELJE

Spisi Andrejčkovega Jožeta.

Je našel kacic osem... žaki iz vode ter zopet naravna... "Hembraj," pravi Aleš, "saj mora vendar le ondi morje biti globoko, sicer ne bi se zvrnil čoln; kaj pa, ko bi šli bliže suhega?" "Beži, beži," odvrne Jaka nezaušno, "Bog vedi, kdo so ti ljudje in kaj nameravajo; ki tujci so navadno zviti, in kdo ve, ali niso tega storili nalašč, da bi nas zapeljali? Ako gremo bliže, zadela bo ladija na pesek in potem običimo." Oni trije Kitajci so odveslali zopet nazaj proti onej strani, odkoder so bili prišli. Na ladiji se je spridilo meso, zatoraj je sklenil Aleš ustreliti kako divjačino, ker so bili ravno blizo gozda. Vzame svojo dvocevko in nekaj mož seboj ter vesla v čolnu na drugo stran. Kmalo zapazi v grmovji velicega fazana, ki pa je vedno toliko bežal pred njim, da ga je zmiraj videl, ustreliti pa le ni mogel nanj. "Le čakaj," djal je, "ravno tebe čem imeti, ker mi nagajaš." Prihajala sta vedno dalje v goščo in kmalo je bil Aleš popolnoma ločen od svojih tovarišev, fazana pa le ni mogel dobiti. Slednjič se naveliča preganjati ga ter se hoče vrniti. Klicati jame tovariše, pa nobenega odgovora, le posamezne pike je še slišal, pa grozno daleč proč. Urno je dirjal proti onej strani, odkoder je čul strel in proti mraku že pride na breg one reke, ki so jo prej videli. Daleč tam na morji je stala "Lastavica" in videl je čoln, v katerem so se peljali njegovi tovariši z lova ravno proti ladiji. Klical je na vso moč, pa niso ga slišali. Med tem, ko premišljuje, kako bi prišel na drugo stran reke, pripelje se po vodi velik čoln, v katerem je sedelo kacic dvajset Kitajcev. "Hej!" pokliče jih Aleš, "kdo ste prijatelji? ali ne bi me hoteli peljati do le-une ladije? dobro vam plačam." "Koliko pa daš?" pravi eden in čoln jame se pomikati k bregu. "Koliko pa tirjate?" "Dve kroni," bil je odgovor. "O, to je preveč, pa naj bo, tje moram, ker se že noč bliža," pravi Aleš ter stopi v čoln. Može se urno dalje veslali po reki in nekako od strani pogledovali Aleša. Na njegovo vprašanje kdo so, povedo mu, da so kupčevalci, ki so peljali blago v deželo, sedaj pa se vračajo zopet domu. Prišedši na iztočje reke obrnejo nakrat čoln ter veslajo ravno v nasprotno stran ob morji gori. "Oho," pravi Aleš, "tako se nismo zmenili, kaj namerjate z menoj? hudobneži, goljufi!" Pa nihče mu ne da nobenega odgovora, le vedno urneje veslajo in kmalo jim je zginila "Lastavica" spred oči. Potem pridejo do majhne ožine in čoln zdrči iz morja v precej prostorno barokostajo, kjer je bilo čuda raznovrstnih ladij. Aleš je dobro vedel sedaj, v kakovih rokah je, pa ni hotel kazati nikakoršne bojazni, saj bi mu bilo to tudi malo koristilo. "Bog me je že rešil iz marsikake nevarnosti," djal je sam pri sebi, "toraj me bo tudi iz te; bom vsaj nekoliko spoznal kitajske običaje." In res jih je spoznal še preveč, kakor se bodo čitatelji kmalo prepričali. Kakor smo že rekli, v onem skrivnem zalivu je bilo mnogo ladij, ki so bile vse tolovajske. Njih poveljnik se je imenoval Tiun-Lin; čudno ime, jelite bralci, ali nič ne de, ime je kitajsko. Ko pripeljejo Aleša na ladijo, sedel je Tiun-Lin ravno v svoji kajiti ter igral z nekaterimi tovarišmi kосто, koja igra je Kitajcem zelo priljubljena.

SLOVENSKI AMERIŠKI NARODNI SVET

Poročilo o finančnem stanju 1. marca 1943

Table with 2 columns: Description of items and amounts. Includes 'Prejemki do 1. marca 1943' and 'Izdatki do 1. marca 1943'.

Table with 2 columns: Description of items and amounts. Includes 'Izdatki do 1. marca 1943' and 'Skupni izdatki'.

Bilanca na banki 27. febr. 1,919.55

JOSEPH ZALAR, blagajnik.

MIRKO G. KUHEL, pomožni tajnik.

ZIVLJENJE IN SMRT MOHORSKE KNJIGE

Spisal F. S. Finžgar.

Trta se je premočen od mrzlih srag naslonil ob krivo bukev. Hlapec-želodec je zmagal pritepenca in jih vrgel preko praga... "Ni veselo, ampak zanimivo." In pripovedovala sem jim ves vsaj dan o dogodkih, katere sem doživela. "Ni veselo, zares," so mi poridile zvečer, "ni veselo tvoje življenje, toda dolgočasoval nisi! Me pa — nesreča takda, da smo prišle v Zalaz — ležimo na polici v prahu. "Micika bo bra-

la," pravi Liza. Toda Micika pozna šele deset črk. Pomisli, kdaj šele nas dvignejo iz prahu. Teško, da bi čakale. "In fant, ki nas je nosil?" povprašam radovedno. "Trtarjev fant! Nihče ga ne priganja k učenju. Sam pa ne pogleda knjige. Zimnice dela in pičle lovi. Nikdar ne bo bral." "Zalostno življenje in bržkone takisto žalostna smrt. Umrle bomo brez sadu." Bridkost nas je objela in to smo molčale. Prikorčil je k nam suh pajek napel nitko od stropa do police, splezal po njej nazaj pod strop, napredel drugo — in se ukvarjal do noči s tkanjem lepe velike mreže. Me smo pa zadremale, kakor zadremlje na zimo polh v duplu. Koliko dni smo preždele in predremale čisto pozabljene na polici za pajčevino, ne vem. Izpočetka smo se zdramil, če sta se on in ona glasno zbesedila, če je med otroci nastal pretep za orehe in suhe hruške, ali če je Trta Franču le preveč okraščil oguljene hlače. Slednjič smo se navadile tudi teh vsakdanjosti in spale spanje pozabljenih. Nekega dne se je pa zgodilo, da je pajek, ki se je pošteno odebilil, strahoma pobegnil iz mreže in se vtaknil v zevajočo razpoko na stropu. Dolgi prsti so prodrli pajčevino in segli po knjigi. Vse hkrati smo mislile: "Pričenja se življenje!" Nismo se ozrle brez zavisti za koledarjem, ki je z vso svojo nerodno možatostjo izginil s police. "Blagor mu!" smo šepetale med seboj. "Pa zakaj njega," so zabavljale večerine. "Kaj pa ve on? Prazna imena! Kdo bi jih čital. Ime je ime. Vsak ga ima, se kužek. Ko bi vsaj mene vzeli! Koliko vem novic, zgodb — ganljivih in veselih! Pa seže po koledarju!" "Kaj bi tebe, ti si za otroke," razjezil se je "umni gospodar" na polici. "Mene bi moral vzeti. Gospodar gospodarju! Kaj mu ti koristi? — Nič! Samo kratak čas delaš. Ampak jaz bi mu osnažil hlev, pognojil senožeti in —" Tedaj se pa začuje od spodaj srce pretresujoči vzdih koledarjev: "Rrsk — rrsk — rrsk" je zastokal in v hipu priletel okuzman nazaj na polico. Vse smo iztegnile vratove in pogledale, kaj se godi. Trta je zavijal v koledarjeve liste — klobaso. Napravil se je bil namreč v gozd in vzel s seboj južino. "Približala se nam je ura! Ne poginemo brez koristi," je pripomnil hudomušnej koledar — vkljub bolečinam. Me vse smo se pa zgrozile nad tako koristnostjo: "Zalostna usoda, če smo zato, da bi zavijale klobase!" Okrog poldneva je pripelzal pajek iz špranje. Zelo previdno se je ozrl po hiši. Pogumno se je lotil dela in do noči zakrpal raztrgano mrežo. Me smo se pomirile in s pajkom vred smo ugodno spale tisto noč. (Dalje prihodnjič)

Na sliki vidimo junaškega ruskega mornarika Zhidkova z najmodernejšo puško v roki, ko preži na nacistične vojake nekje na ruski fronti. Pri njegovem zasledovalnem delu mu pomaga sneg in pa njegova obleka, ki ga krije pred sovražnikom. Zhidkov se ponaha, da je sam upihnil življenje 20 nemških vojakom v dveh dneh zasledovanja.

Na sliki vidimo skupino deklet Norveškega kraljevega ženskega mornariškega pomorskega oddelka pri jutranjih vajah. Dekleta se utrjujejo z različnimi vajami, da potem lahko nadomestijo mornarje pri raznih delih na ladjah.

EVERYBODY EVERY PAYDAY 10%... Think War! Not War! Buy WAR SAVINGS BONDS — at least 10% of your pay every payday!

DELO DOBIJO NEIZKUŠENI in NAPOL ISKUŠENI JEKLSARSKI DELAVCI... CLEVELAND TRACTOR 19300 Euclid Ave. (74)

Splošna tovarniška dela NOBENE IZKUŠNJE SE NE ZAHTEVA... WILLARD STORAGE BATTERY CO. 246 E. 131. (71)

MALI OGLASI Hiša naprodaj Zidana hiša naprodaj, 5 sob, furnez, ter vse udobnosti v najlepšem redu. Prodaja se po zmernej ceni. Poizve se od 5 do 7 zvečer pri Mr. Eddy Pengov, 14728 Thames Ave. Collinwood. (70)

Išče stanovanje Boljša družina išče stanova 5 do 6 sob; najraje v Collinwoodu, Nottinghamu ali Euclidu. Pripravljena je plačati \$50 do \$60 na mesec. Kdor ima kaj primerne, naj sporoči naslov v urad tega lista. (x)

Posebnosti za odprtijo Stenski papir, preko 1000 1943 vzorcev od 5c rla in in več. Textolite barva (one coat), special specielno gal. \$1.89. Linolej preproge \$x12, prva kvaliteta, specielno \$3.45. NATIONAL WALLPAPER & PAINT STORE 6922 ST. CLAIR AVENUE

Ako iščete dobrega popravilca za vaše čevlje, pridite k nam. Vedno prvovrstno delo. Popravljamo stare čevlje ter imamo polno zalogo finih, novih moških čevljev. Cene zmerne. FRANK MARZLIKAR 16131 St. Clair Ave. (Tues. x)

Oblak Furniture Co. TRGOVINA S POHIŠTVOM Pohištvo in vse potrebine za dom 6612 ST. CLAIR AVE. Henderson 2978

MAK ERY EVERY PAY DAY BOND DAY

FOR VICTORY BUY UNITED STATES WAR BONDS AND STAMPS

JUNAKINJA IZ ŠTAJRA

PREVEL DR. JOS. JERSE

"Duša Kristusova, posveti me, Trpljenje Kristusovo, potrdi me, O najdobrejši Jezus, usliši me, V svoje rane skrivaj me!"

"Rabelj!" je zavpil sodnikov namestnik Madlzeder. "Zgani se! Dosti je! Začni najprej s prvimi tremi, glavni lopov pride nazadnje."

Zeler se je ugriznil v ustne, izpil je do dna ta sramotni kelih in je molčal. Pobožno dete je s svojo molitvijo ukrotilo leva.

Rabelj je začel svoj krvavi posel. Prvi in drugi sta stopila po lestvi gori in sta izdihnila, zadrgnjena med nebom in zemljo; Štefana je molila med groznim dejanjem kakor nekoč ob očetovi smrtni postelji.

Medtem je tretji stopil na lestvo ter je umrl med nebom in zemljo; težko in klapasto so visela tri trupla s sramotnega lesa doli; samo Zeler je bil še živ, sedaj tudi on stopi na lestvo — bil je grozen prizor; tu je stal na vrhu z vrvjo okoli vrata, kar je tako presunilo ženo, ki je z otrokom v naročju stala poleg odra, da se je z glasnim boleznim krikom zgrudila na tla; toda mož z vrvjo okoli vrata jo tolaži: "Roza, ne jokaj, grem v nebesa." Nato je obrnil svoje ugašajoče oči proti Glajnkovi ulici in je rekel: "Povrni ti Bog, sveta devica."

Ona pa je glasno in razločno rekla: "Zeler, samo malo še potrpi, kmalu boš prestal." Nato je glasno, jasno in počasi molila:

"Jezus! Bodi moj Rešenik v tem življenju!

Bodi moj Rešenik na onem svetu!

Oče, odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!

Gospod, naj se zgodi Tvoja volja!"

Nesrečni Zeler je vse molitvice molil za njo; ko je molil za one, ki jih je popreje preklinjal, je Hendelov sin skril v zlate rokavice svoj mrtvaško blede obraz, tako mu je trgalo srce, da ni mogel izkazati milosti. Medtem je rabelj napravil svojo dolžnost; ko se je Henrik zopet ozrl kvišku, je že viselo na vislicah mrtvo orjaško Zelerjevo telo; tako je kruto zmagala krivica. Sedaj se je začel med ljudstvom jok in stek, kakor da bi se bili ljudje še le sedaj zavdali, da so tu umrli štirje pravični, junaki možje, kakor jih ima Štajer malo. Zelerjeva žena je vila roke proti vislicam in si je kakor Marija Magdalena pulila lase, da je njen jok in krik pretresal mozeg in kosti. Štajer še ni videl take žalosti od tistih dni, ko je cesarica Elizabeta tam žalovala za svojim umorjenim soprogom.

Zadnjič je na kdik in vik nesrečnega mesta, ki je bilo oropano tako dragocene krvi, tako čudovito in sveto prizvel glas pobožne Štefane, kakor je nekoč priploval golob nad vode na dan potopa:

"Gospod, daj jim večni mir in pokoj,

In večna luč naj jim sveti.

Vrat peklenjskega brezdnja Reši, o Gospod, njihove duše.

Naj počivajo v miru! Amen."

Ljudstvo je ganjeno do dna duše in pobožno poslušaj; mladi stotnik prisluškuje s sklenjenimi rokami. Luteran je ubogi fant, in ne veruje v svetnike; odslej zanaprej veruje v

edino svetnico. . . Ko je umolknil pobožni glas, šepeta ves trg samo njeno ljubeznivo ime. Toda ni je bilo več videti. Po skrivnih potih, skozi dvorišča in vrtove je šla neopažena domov. Noče, da bi jo kdo izpraševal ali hvalil; ni storila tega zaradi človeške hvale, marveč zaradi ubogih duš. V globoke misli zatopljena in s skrivnostnim smehljajem na blelih ustnicah je šla svojo pot; spremljali sta jo judovska deklica, ki se je vsa tresla vsled strašnih stvari, ki jih je videla, in pa mati, ki je tiho vase jokala. Kar je vsa mirna rekla Štefana: "Mamica, zakaj se jokate, kajne, zaradi nesrečnih mož? Bodimo veseli, da so tako srečno umrli in da so rešene njihove duše." Nakrat so ji pošle šibke moči, usleda se je na puščobno gredico tam v zaraščenem vrtu. Med trnjem in plevelom je na divjem vrtu dehtela bela lilija.

Ko je Štefana še sedela, je iz mesta sem čez Štajer prihajal sodnik Hendel, ki je te štiri može na smrt odsodil. Sedaj jaha proti vislicam, da vidi, jeli krvavo delo dovršeno.

Močno je pihal veter in je metal kvišku njegov črni plašč, da mu je plaval ob ramenih kakor peroti črnega angela. Njegov konj je z divjim kopitom kresal iskre iz tal in je sopihal ognjeno sapo, kakor bi bil okusil smrt, ki si je postavila svoj prestol v prestrašenem mestu. Toda Hendel ga je krotil z železno roko in je pokonci in ponosno jahal čez štajerski most, nato se je ustavil sredi med množicami, ki so liki črne jate stale okoli vislic, pa so se ob sodnikovi prikazni razpršile kakor pred strahom. Sodnikovo trdo, črno oko je najprej premerilo vislice in štiri obešence, katerih lasje in brada so vihrali v vetru, takoj nato pa je iskalo sina stotnika. Ta se je ravnokar s konja nagnil k ženski, ki mu je s povzdignjenimi rokami nekaj govorila. To sodniku ni bilo všeč; toda štirje lopovi vise mrtvi na stebrih, Henrik je vendarle dobro izvršil svojo nalogo; prav je tako. Temni mož je jahal po sredi čez bolnišnični trg, in množice so se mu vsepovsod s strahom umikale; močno ga grize, ker povsodi vidi objokane obraze. To so menda vsi papežniki, ali kaj? Včeraj pa so mu rekli, da jih je komaj petnajst v Štajru! Li res ni mogoče iztrebiti tega smrdljivega sneta?

Medtem je Hendel, divje strelajoč s črnimi očmi na sina, ki mu je žena ihtič poljubila ostroge, vprašal Madlzederja: "Se je li vse izvršilo v redu?" Z jezo se je obrnil proč od vislic, ker so se mu začeli priklanjati rabelj in njegovi pomagači, ki so ravnokar zložili malce obleke, ki so jo vzeli obešenecem. Gnusi se mu ta sodruga. Vzdih je prišel iz množice: O, ubogi Zeler —! Seveda, Madlzeder je odgovoril: "Častiti, strogi, modri gospod, vse je šlo v redu, samo Zeler je do zadnjega izdihal nesramno in grdo psoval in — Švrtneričina vlačuga je sem pritekla ter je na ves glas ropotala razne molitve, da bi ljudstvu dokazala, da so bili ti štirje lopovi pravični in sveti možje. Žal, vaš sin ni pustil bobnati; bobnar bi bil lahko napravil konec vsemu pohujšanju —"

Med množico je zabučalo votlo mrmranje; sodnik se je na svojem konju obrnil proti sinu

in je zaklical: "Henrik!" Divje mu je udarila kri v obraz in ježno je z roko stresal vajeti. A ha! Že zopet ta! Že zopet Štefana! Štefana!

Na očetov klic je Henrik prijezdil k očetu; oče je na prvi pogled opazil sled solz pod njegovimi očmi in mrkle poteze na njegovem čelu, kjer so se kakor po težkem boju ali hudi jezi sprijeli mokri lasje.

Oče je vprašal: "Stotnik, čujem da je bil nered pri usmrčitvi, in ti ga nisi zabranil. Zakaj ne?"

Glasno trdo in moško je odvrnil Henrik: "Res, Zeler je psoval, toda ne delam sile umirajočemu možu. Deklica pa je samo molila, kar ni niti sramotno, niti prepovedano."

Čez očetovo čelo je legla temna noč:

"Čujem, da je ravnala tako, kakor da bi bili ti štirje hudodelci pravcati svetniki."

Henrik je uprl oči v Madlzederja in je odločno rekel: "To ni res! Res pa je, da vas je hotel Zeler prekleti v zadnjih izdihih, toda deklica mu je naprej molila, da se je udal in mesto da bi klet —" glas mu je odpovedal, kajti popolnoma je prevzela mila podoba mlačne device.

"Mar mi je Zelerjeva kletva —!" je hladno rekel sodnik in je postrani pogledal na velika, ki je s polomljenimi udi in z zlomljenim vratom visel nad njim v krvavi megli. "Če bi bil tudi vse gorje sveta name dolžnik, misliš li, da bi bil vsled tega Petrov petelin zapel? Pa dobro je; naj le pravijo norci, da me sovraštvo vodi, ko uničujem to sodrugo. Pa ravno nasprotno je res. Nje goni sovraštvo, da me zaničujejo, se mi ustavljajo, mi uničujejo premoženje in mi strežejo po življenju. — Pogledj tja! Se se kadil? Z roko je pokazal skozi votlo mrmrajoče množice proti Siringovi ulici; njegov sin pa je rekel: "Bog jim odpusti!" in je tiho pristavil: "O, oče!" ter je roko nekoliko dvignil proti vislicam. Z razpletimi, razmršenimi lasmi je poleg sra-

motnega odra ležala javkajočega dojenčka v naročju držeč Zelerjeva žena in se je upirala vsem, ki so jo hoteli dvigniti in odpeljati. Tako se brani kužek, kadar ga hočejo ločiti od trupla njegovega gospodarja.

Mrklo je rekel Hendel: "Ni mam li tudi jaz žene in otrok? — Bi li bil ti ravnodušen, če bi bila ta sodruga zabodla tvojega očeta?" Zagrabila ga je nema jeza. Že zopet je Henrik zoper njega! Že zopet se vleče za njegove najhujše sovražnike.

"Sicer pa pustimo stvari, kakor je, zgodila se je pravica, in ti lopovi so zadostili za svoja nesramna hudodelstva," je rekel, s silo dušič vihar, ki mu je divjal v psrih.

Oče in sin sta se pripravljala, da se vrmeta domov. Henrik je jahal po trgu in je dal strelcem povelja. Postajalo je vedno bolj temno in vihar je utihnil.

Sodnik Hendel in njegov sin Henrik sta v tistem, rosnem večeru jezdila proti domu. Vihar je utihnil; skozi listnato drevje so se lesketale luči na gradu Vogelzangu kakor vzhajajoče zvezde. Kar je Henrik prekinil molk: "Oče! Zeler je rekel, da ste ga obsodili brez zaslišbe: je to po pravici?"

Oče je odgovoril: "Zeler je bil obsojen brez zagovornika, brez tožnika in brez zaslišbe; pravica, po kateri se je res to izvršilo, je tu," udaril se je na prsi, "ne v preperelih zvezkih."

Prihajala sta v grajsko dvorišče. Ko sta razjahala konje,

so začele luči svigati po gradu. Na stopnicah so stale dekline v rdečem svitu bakelj; ena izmed njih jedržala za roko Hendelno v hčerko; ko je dete zagledalo brata v zlatem sijaju, je skočila proti njemu in se je laskajoč hotelo priviti k njemu, toda Henrik jo je porinil proč od sebe, rekoč: "Ne dotikaj se me! Ravnokar prihajamo od vislic." Šel je po stopnicah gori ter je izginil v svojo sobo.

Sedaj je prišel sodnik. Dekle so se mu tresoč se globoko priklonile. Ko je zagledal svoje dete, je je hotel pobožati. Dete pa je glasno vzkričilo in se je kakor plaha živalica umaknilo v kot. — Začuden in mrklo je sodnik gledal dekline.

Sodnik se je usedel za hrastovo mizo in je hlastno vlij vase kozarec rdečega vina, ki mu ga je Helena z nežnim poljubom podala; toda ni mu dišalo niti vino niti poljub.

Mladi stotnik ni prišel k večerji. Sodnik je pošiljal služabnike drugega za drugim gori, da ga pripeljejo, toda Henrik se je zaprl v svojo sobo in si ni prikazal več.

Klobuk, orožje in rokavice so ležale na tleh, sam pa je hodil po sobi gori in doli.

Nato se je usedel k mizi in je čelo v roko upiraje čisto mirno sedel, le zdaj pa zdaj se je stresal: Življenje je sveto, zunaj pa višje v temni noči štirje nesrečneži, in krokariji kričijo nad vislicami,

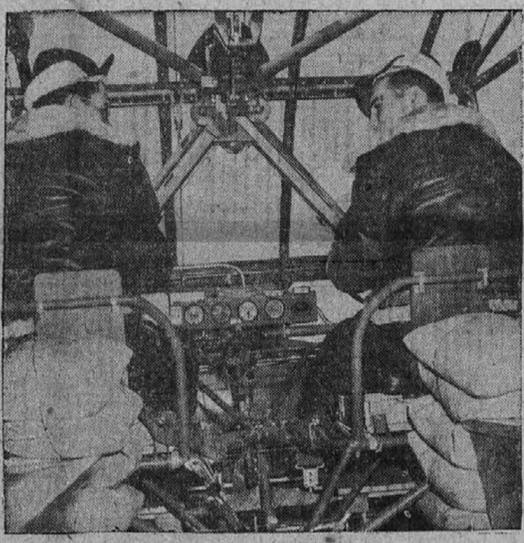
To je res zlata doba. Podoba očetova, ki jo je ponosno in čisto nosil v svojem srcu, je začela potemnevati, kakor je tam zunaj temnela luna v podedih se oblakih: kri, samovolja, sila, izmučena nedolžnost in pohojeno življenje jo je zasencevalo.

Toda, kakor ljubezniva in mila vzhaja iz viharnih oblakov večerna zvezda, tako se je vedno lepše, vedno svetleje svetila v njegovem sruču druga podoba, podoba katoliške device. Vse besede, ki jih je danes slišal od nje, so začele tu v tihi samoti skrivnostno zveneti v

njegovi duši; kakor jeclja za materjo začel počasi pregibati "Jezus, Jezus, Jezus, daj mi Rešenik v tem življenju in v življenju Telo Kristovo, odrski ga je na zadnjem posteljal njen sladki glas, srečen je bil menih, ki je smehljala, ko je niške sobe! Oj, in to je poljubila na čelo, nežnimi in sladkimi rozi, ni bilo li srečnejši vsi angeli in nedolžni nebesih in na zemlji! (Dalje prihodo)

Na sliki vidimo dvojčici Courtney (levo) in . . . hier, ki sta istega dne stopili v službo Strica . . . močnem ženskem vojnem oddelku WAAC in sta . . . istega dne dovršili potrebno šolo in tudi dobili isti . . . ski čin.

Gornja slika nam kaže, kako izgleda notranjost jadralnega letala. Pilota sedita na svojih mestih, ko je jadralno letalo pripravljeno za odlet na letališču Victorville, Cal. Jadralna letala, kakor je že znano, nimajo motorjev.

WAR BOND QUIZ

Q. May I have a Bond reissued so as to include the name of a coowner?

A. Yes, if the Bond is registered in your name alone, and if an excess holding does not result. The reissued Bond will bear the same issue date as the original Bond.

Q. May a creditor obtain information as to a debtor's ownership of War Savings Bonds?

A. The Treasury gives no information about the holdings of any person in War Savings Bonds except to that person or to such persons as have clearly established a legal right to the information.

Q. What will the Government do with money I pay for my Bond?

A. Your money will be put to work at once to help the Nation's war program.

Q. When will I make my income-tax report on the increase in the value of a War Savings Bond?

A. You may do either. You may report the increase in value of a War Savings Bond on your income tax report each year that you hold the Bond, or, you may wait until you redeem the Bond and then include the increase (the amount received over and above the price you paid for the Bond) as income for that taxable year.

Remember—the longer you keep War Bonds, up to 10 years, the more valuable they become.

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporná organizacija v Ameriki . . . Posluje že 49. leto

Članstvo 38,200 Premoženje \$5,000,000

Solvatnost K. S. K. Jednote znaša 127.24%

Če hočete dobro sebi in svojim dragim, zavarujte se pri najboljši, poštini in nadsolvatni podporni organizaciji.

KRANJSKO SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI

kjer se lahko zavarujete za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti boleznim in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 18. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če se nisi član ali članica te močnate in bogate katoliške podporne organizacije, potrdi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

HAZNANILLO IN ZAHVALA

V bridki žalosti in potrtega srca naznanjamo vsem kcm. prijateljem in znancem prezalostno vest, da je naša pscgela v našo družino in nam odvzela našo preljubljeno, nikdar, pozabljeno soprogo, drago mater in sestro

MARY JURCA

rojena DOLENC

ki je zatislila svoje trudne oči po dolgi in mučni boleznim s svetlimi zakramenti za umirajočete in odšla na božji klic dne 18. februarja 1943.

Fo opravljeni sveti maši in pogrebni obredi v cerkvi pčditku in družinsko grobnico na St. Mary's pokopališču Parku, dne 22. februarja 1943.

V dolžnosti si želimo, da se prisrčno zahvalimo vsem nam v času velike žalosti v družini stali ob strani in dušnega storihi na en ali drugi način.

Lepa hvala čč. gg. Rev. J. Kelly-ju in Rev. Thome za njegove pogrebne obrede in molitve ob krsti ter za obiske na v času bolezni.

Prisrčna hvala vsem prijateljem in prijateljicam za obiske v njihni mučni bolezni, ki ste jo hodili tolažiti ter ste bili nam v tolažbo in pomoč v teh najbolj žalostnih dneh.

Ravno tako iskrena hvala vsem, ki ste pokojno pršli pogrebu, ki ste z nami čuli in molili ob krsti ter se udeležili sv. pogreba.

V globoki hvaležnosti se želimo zahvaliti vsem, ki ste spomin pokojni okrasili krsto s krasnimi in številnimi vrstami srčna hvala naj velja tudi vsem, ki ste darovali za sr. mašere se bodo brale za mirni pokoj blage duše.

Ravno tako naj sprejmejo našo zahvalo vsi, ki so dali avtomobile ob priliki pogreba brezplačno na razpolago, se želimo zahvaliti tudi vsem, ki so izrazili simpatije s sočasnimi karticami. Naše prisrčno zahvala družinu hvala vega, št. 172 KSKJ in podružnici št. 21 SZZ. Posebna hvala članom in članicam, ki ste pokojno v tako velikem številu na njihni zadnji zemeljski poti in še posebej hvala članicam, ste nosile krsto.

Prav lepa hvala Lang pogrebniemu zavodu za vso prijateljsko strelžbo in lepo urejen pogreb. Še enkrat prisrčna hvala, da ste nam storili kaj dobrega in nas tolažili v ten žalostnih, pokojnih pa vam priporočamo v blag spomin in molitve.

Ti pa, predraga in nikdar pozabljena soproga, naša sestra, vse prezgodaj si vzela slovo od nas, svojih dragih, ki bila tako dobra in mila. Kako žalosten in prazen je naš dom, odkar Tebe ni več med nami. Pokolical Te je bog, plača za vsa Tvoja dobra dela. V sladkem spominu bog med nami, dokler se zopet snidemo nad zvezdami.

Spavaj mirno v zemlji tuji. Vse prekmalu si nas zapustila, draga mati in soproga, in iz raja se na nas oči, v raju svetem duši Tvoji daj plačilo dobri Bog.

Zalujoč ostali:

RUDOLF JURCA, soprog.
JOHN, RUDY in LOUIS, sinovi; JOSEPHINE, por. Bobak, MATEVŽ, JOHN in MICHAEL DOLENC, bratje v Ameriki; brat THOMAS v stari domovini; tukaj zapuščata tudi tri vnukne JOHN, ROBERT, EVELYN ANN in MARILYN in njih gih sorodnikov tukaj in v stari domovini.
Cleveland, O., 23. marca, 1943.